

# Supradoza zilnică de fluturi

Fata ce visează  
la prima stea

*Volumul 1*



*//bestseller*

Chișinău • București  
2022



## Hiraeth

*„A ști să râzi în clipele tragice înseamnă  
a ști să stăpânești tragicul.”*

**Marin Preda**

Mă uit la frunzele multicolore, tomnatice, ce își urmează dansul lor plin de emoție pe simfonia creată de vântul aspru al unei zile de octombrie. Îmi țin nasul lipit de geam pentru a-mi putea vizualiza mai de aproape chipul trist ce privește moartea unui Univers. Văd copii fericiți care ies înghesuindu-se pe aceeași ușă pe care intră în instituția pe care o consideră o închisoare permanentă, plină de lectură și aud un clopoțel ce încă îmi face inima să tresară ca a unui copil de clasa a patra. Unul dintre ei începe să sară într-un morman plin de frunze moarte și fredonează un cântec pe care el îl consideră unul amuzant, dar pe care eu îl văd unul foarte enervant. Aproape că simt durerea prin care frunzișul a trebuit să treacă și ochii mi se împăienjenesc instantaneu din cauza senzației de neputință pe care o am în fața acestuia.

Același profesor de română, cu același dezinteres, se prezintă în fața noastră, forțându-ne din priviri să inițiem o formulă de salut politicoasă în cor, pe care am învățat-o încă din clasa întâi. Se sprijină cu șoldul de catedra de pe postamentul înalt și începe să ne privească cu același aer de superioritate cu care sunt învățați toți profesorii din liceul meu să o facă.

— Azi vom uita despre română, murmură printre resturile de biscuiți rămași pe mustața stufoasă. Vreau să vorbim despre examenul de bacalaureat.

Un aer rece îmi invadează corpul și îmi pot simți sângele agitându-se prin vene la auzirea examenului de bacalaureat. Nu mi-am petrecut ultimul an făcând altceva decât să învăț și cu toate acestea, mă simt mai nepregătită moral decât niciodată.

— Cum vedeți voi viața fără acest examen? Cum vă vedeți viitorul fără diplomă? Cum vă considerați financiar fără să luați bacul?

— La căpșuni, în Spania! urlă un coleg din spatele clasei crezând că este amuzant.

Un cor de râsete se aud din stânga și din dreapta. Mă uit uimită și tăcută la restul colegilor și nu îmi vine să cred faptul că toți ceilalți văd asta ca pe ceva de râs, și nu de plâns.

Figura domnului profesor devine una mai gravă decât de obicei. Se vede dezamăgirea din privirea lui și, totodată, frustrarea.

— Dar tu, Hiraeth? îmi întrerupe el gândurile.

Mă ridic în picioare și îngheț. Simt aceeași stare de anxietate afurisită care începe să se instaleze în corpul meu, începând cu creștetul capului și terminând cu unghiile de la picioare. Respirația îmi este întreruptă și simt cum o picătură de transpirație mi se plimbă acum pe coloană. Stau și mă gândesc la întrebarea domnului profesor sau la întrebările acestuia. Nu găsesc răspuns la niciuna dintre ele. Să nu iau bacul ar fi cel mai mare coșmar al întregii mele vieți. Ar însemna o carieră eșuată, încă un vis eșuat. Cum să devin doctor fără diploma asta afurisită?

Privirea îi devine una înțelegătoare și îmi face semn că pot lua loc, după care ne pune să deschidem manualul la pagina 125.

— Asta după ce iese din facultate e moartă, aud încă un coleg impertinent care îmi întrerupe starea de anxietate ce se transforma într-un tremurat al mâinilor obsesiv.

— Liniște, Mario! se răstește profesorul.

Toată ora stau și mă gândesc profund la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Dacă Mario are dreptate și nu sunt altceva decât o tocilară? Nu am fost niciodată împinsă de bunica de la spate să învăț, așa cum mulți copii sunt împinși de la spate de către părinți. Cred că faptul că am fost crescută de bunica, și nu de mama, mi-a conturat personalitatea cum nimeni nu ar fi reușit. Am învățat să fiu puternică chiar dacă nu sunt conștientă de asta.

Aud clopoțelul afurisit care mă face să tresar de fiecare dată și întreaga întrecere de „cine ajunge primul acasă” se instalează în jurul meu. Stau în banca mea până când clasa se golește și rămân doar eu cu domnul profesor de română. Mă uit pierdută în tot acest timp la ploaia ce mângâie geamurile liceului și sunt trezită la realitate de tusea aspră a profului care îmi dă de înțeles că e timpul să plec acasă.

La ieșirea din clasă, sunt prinsă de braț și oprită din mers de către acesta.

— Vreau să vorbim ceva, îmi spune pe un ton serios, dar în același timp și cald.

— Sigur, abia rostesc cu vocea tremurândă de emoții.

Până în biroul acestuia îmi creez în cap mii de filme și de scenarii. Dacă am făcut ceva greșit la ultimul test? Nu îmi permit să greșesc, mai ales înainte de bac. Măinile mi se umezesc și încep să tremur vizibil.

— Ia un loc te rog, îmi arată spre unul dintre cele două scaune din fața biroului și îmi zâmbeste.

Mă așez timidă și realizez că este pentru prima dată când îl văd pe domnul profesor zâmbind. Încep să respir mai ușurată la semnalul acestuia că nu trebuie să mă îngrijorez.

— Uite ce e domnișoară Hiraeth, te-am văzut azi nedumerită la oră. Ești unul dintre cei mai buni elevi ai mei și eram curios dacă te-ai hotărât ce vrei să faci pe viitor?

Înlemnesc în fața lui și nu știu ce reacție pot să am. Încep prin a schița un mic zâmbet, însă emoțiile puternice, pe care corpul meu le încercă, mă opresc. Întreaga anxietate îmi re-

vine și panica mă cuprinde din nou și din nou. Nu am fost niciodată întrebată asta. Faptul că sunt pusă față în față cu o întrebare legată de viitorul meu mă face să mă gândesc dacă asta este ceea ce vreau să fac o viață întreagă sau nu.

Rămân impresionată când văd că îi pasă. Niciodată nu mi-a dat de înțeles că îi pasă de mine și de ceea ce vreau să fac, ba din contră, mereu am simțit că ar avea ceva cu mine.

Îmi vede ezitarea de a răspunde la întrebare și își continuă monologul:

— Vreau să fiu sigur că elevii mei, care chiar merită, vor avea un viitor strălucit precum mintea lor.

Ia o pauză pentru a-și da ochelarii jos și își ține fața în palme timp de câteva secunde ce mi se par a fi ore, apoi continuă:

— Anul acesta voi ieși la pensie... Toată viața mi-am dedicat-o acestei instituții și mi-au trecut zeci de generații printre degete. Copii buni au luat-o pe arături și au ajuns să lucreze pentru alți oameni care le oferă un salariu mediocru, de 1 500 de lei pe lună, pentru nivelul lor de cunoștință. Au fost zile în care am vrut să mă las din a fi profesor, crezând că eu sunt de vină și că poate, fiind așa de dur câteodată, i-am făcut să deteste școala. Nu vreau să se întâmple același lucru și cu tine.

Mă fixează cu privirea înlăcrimată și acum privesc cu milă și admirație ochii pe care altădată îi vedeam ca pe unii fără milă. Îl văd ca pe un om, și nu ca pe un cadru didactic de care mă tem.

— Nu vă voi dezamăgi, reușesc să spun într-un final, distrugând gheața ce îmi acaparase corpul până atunci.

— Sunt sigur de asta, Hiraeth. Spune-mi, care îți e drumul, copilă?

— Îmi doresc să dau la medicină. După studiile universitare, vreau să mă reîntorc în Brașov pentru a urma această carieră aici, acasă la mine, spun cu capul plecat în pământ.

Ochii i se umezesc și mă atinge părintește pe umăr, după care îmi face semn că pot pleca spre casă.

Mă ridic încet, cu mișcări lente și ies pe ușa din lemn vechi a biroului. Mă mai uit o dată la privirea lui tristă și simt cum sentimentele reci, pe care le-am avut cândva pentru acest om, s-au schimbat și inima mi s-a încălzit. Îl văd, în sfârșit, pe profesorul-om, pe profesorul-părinte, pe profesorul cu suflet.

Merg pe străzile întunecate ale Brașovului sau poate numai străzile ce duc spre apartamentul meu sunt așa. Lumina difuză a celor câteva felinare se strecoară încet prin ceața ce stă să înghită tot orașul. Mă uit spre cer în speranța că voi vedea luna cu care mi-am făcut programare la ora 21:00 pentru a vorbi despre vise și gânduri uitate prin suflet. Plec dezamăgită capul când văd că nu este la locul ei și că va trebui să-mi amân pentru încă o zi monologul.

Stau și realizez cât mă asemăn cu noaptea aceasta de octombrie – stelele sunt pierdute printre norii care nu le lasă să-și arate frumusețea, așa cum încrederea mea în sine se ține captivă de către sentimentul de inferioritate, iar luna se ascunde haină după umbrele de ceață, așa cum eu însămi mă ascund după frica de a fi judecată.

Analizez întrebarea pusă de profesorul de română. Cu toate că știu ce îmi doresc să fac mai departe, încerc să formulez un răspuns concret și coerent pentru el, însă nu reușesc. Aceeași stare de panică mă cuprinde, când corpul îmi devine invadat de furnicături reci și inima îmi bate din ce în ce mai tare, gata să-mi iasă cu nerușinare din piept. Oare ce-ar spune mama dacă m-ar vedea acum din ceruri? Oare ar fi mândră de alegerile mele? Oare m-ar săruta în creștetul capului șoptindu-mi: „*Sunt foarte mândră de tine?*” Mă uit pe cer și caut un răspuns concret.

— *Spune, mamă, ai fi mândră de mine?*

O lacrimă nestăpânită mi se prelinge pe obraz și, fără să realizez, un amalgam de lacrimi dau năvală peste trupul meu, urmate de suspinele unui bebeluș. Vreau să mă duc la ea la cimitir mai des, vreau să-mi iau chitara dezacordată și să-i îngân cântecul ei preferat pe care obișnuiam să-l cânt la grădiniță, vreau să plantez mai multe garofițe peste pământul

ce-i încălzește sufletul și corpul mamei, vreau să nu se fi stins din viață așa de repede și să fi apucat să-i spun de mai multe ori că-i mulțumesc, că o iubesc...

Intru în scara blocului unde stau și, cu cât urc mai sus, spre etajul patru, cu atât miroase din ce în ce mai puternic a cozonacii bunicii. Încep să zâmbesc fără să realizez atunci când îmi dau seama că bunica mea a venit la mine special pentru a-mi pregăti desertul meu preferat, și anume cozonacii ei cu scorțișoară și cacao. Mă simt atât de recunoscătoare că bunica se află în viața mea! Este exemplul meu de „o femeie perfectă”! Bunica a avut parte de o viață foarte grea trăind în comunismul aspru al României și urmând stereotipurile proaste implementate de acesta. A acceptat să fie bătută, batjocorită și secătuită de puteri de către soțul său, și-a sacrificat întreaga viață fugind de acasă cu mama – bebeluș pentru a-i salva viața de bărbatul de care îi era frică cu disperare și cu care s-a căsătorit doar din cauza părinților, ratându-și iubirea vieții, fiind pusă lângă un bogătan al vremurilor cu forța. Bunica mea reprezintă motivul meu real pentru care nu sunt în măsură să spun: „Nu mai pot!”

Încă o mai aud, din când în când, cum rostește în somn numele lui Ronaldo, prima și ultima ei iubire adevărată. O aud cum vorbește cu el noaptea, după rugăciune, când crede că eu dorm, și o aud cum îi rostește numele de fiecare dată când ascultă melodia lor preferată, pe care visau că vor dansa la nuntă.

Intru în casă încet în speranța că nu mă va auzi. Stau nemișcată lângă ușă și îi urmăresc atentă mișcărilor delicate pe care le face atunci când scoate din cuptor cozonacul cu crustă aurie. Bunica e o femeie destul de tânără pentru a fi o bunicuță. A avut-o pe mama la doar 17 ani și s-a căsătorit la vârsta de 20 de ani. Mereu m-am întrebat dacă bunica a avut-o pe mama cu Ronaldo sau cu Mateo, Mateo fiind fostul soț al ei, dar niciodată nu mi-a spus acest detaliu. Mi-ar fi plăcut tare mult să știu dacă Ronaldo mai trăiește, dacă așa fi aflat că el este bunicul meu, și nu monstrul acela care i-a făcut zile negre. Nu am crezut niciodată că dragostea are vârstă și mi-

aș dori ca măcar la bătrânețe să o fac să se simtă iubită de bărbatul care să o iubească la fel de tare.

— Vai, maică, ce m-ai speriat, Hira! tresare atunci când își ridică privirea din tava plină cu trei cozonaci calzi.

— Am vrut să te mai admir puțin înainte să te trezesc din basmul pe care părea că îl ai.

— Haide, vino să te iau în brațe!

Mă descalt și mă reped în brațele bunicii care mă așteaptă în mijlocul bucătăriei.

— Vai, copila mea, dar ce rece ești! Hai, ia loc pe un scaun și îți tai o felie, știu că salivezi! spune chicotind bucuroasă.

— Ce faci la mine la ora asta târzie? rostesc pe un ton îngrijorător.

— Nu se vede? întreabă ironic.

— Știi că nu la asta mă refeream, nu?

— Copilă, copilă, nimic nu pot să ascund de tine.

— Cum nici eu de tine! Știu că nu ești bine. Nu poți să te ascunzi după cozonacul ăsta și după trei zâmbete și să-mi spui că ești bine, pentru că nu o să te cred.

Se așază pe scaunul din fața mea, văitându-se mai întâi de șalele care o „dor” și oftează adânc. Cred că bunica este destul de convinsă că nu este deloc bătrână pentru o bunică, dar îi place câteodată să o facă pe una și asta mă amuză des. Toate „mămăicile” din parc o invidiază când iese la alergat și încep să dea sfoară prin sat despre cât de „bine” o duce. Însă niciodată nu am văzut-o să se lase afectată de răutățile oamenilor bârfitori și o invidiez mult pentru asta.

— Îmi era dor să dormim împreună, atâta tot.

— Și? întreb nemulțumită de răspuns.

— Și ce altceva? Nu te mulțumește răspunsul?! mă privește surprinsă.

— Poate dacă știam că este cel real, mă lăsam mulțumită.

Un alt oftat îi invadează plămâni.

— Bunico, de ce nu îl suni?

— Pe cine să sun eu?! se preface că nu știe la cine și la ce fac referire.

— Ai numărul lui și știu asta pentru că ți-am umblat prin telefon.

— Neobrăzato! spune apăsât și ironic.

Amândouă ne uităm una la alta serios și începem să râdem. Știm că nu vorbește niciodată serios la adresa mea când aduce insulte de genul în conversații.

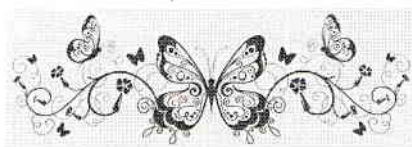
— Hai taci că-ți stă în gât! spune ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre dormitor.

Mușc din cozonac și mă întreb același lucru iar și iar, cu fiecare mușcătură în parte: *Oare cine e bunicul meu?* E pentru prima oară când această întrebare mă macină cu adevărat. Nu am simțit niciodată prezența paternă pe parcursul creșterii mele și nici nu am dus lipsa acesteia. Mă uit spre cer și caut niște răspunsuri.

— *Oare tata e bine? Oare trăiește? Oare e cu mama în ceruri? Oare s-a întrebat vreodată cum arăt? Sau dacă semăn cu el? Dacă am ochii lui sau nu?*

Iau o pauză de câteva secunde pentru a inspira și pentru a expira cât să îmi calmez stările de nervozitate și agitație.

— *Doamne, oare dacă o să mă zbat după niște răspunsuri, o să mi le dai cândva?*



## Bunica

*„Un bătrân îndrăgostit este o mare anomalie a naturii.”*

Știu că nu doarme. Niciodată nu doarme! Nu când încep să vorbesc cu el după rugăciune. Dar știe deja prea multe ca să mă mai ascund de ea. Ea e totul meu, întregul meu cu păr roșcat și ondulat ca al mamei ei. Mă uit mereu la ea când nu își dă seamă și o admir cu toți porii: ochii de mărgele, ce mi-au încălzit inima și rănilor sufletești din tinerețe, năsucul de copil, pe care l-am încălzit în fiecare iarnă la soba aproape dărăpănata, atunci când nu aveam condițiile astea de trai și când nu aveam garanția zilei de mâine...

De multe ori, nu aveam cu ce ne îmbrăca, ce mânca și ce bea. Luam haine de la biserică să o pot îmbrăca pe Hira și uitam să mai mănânc pentru a fi ea sătulă. Acum, lucrurile s-au schimbat. Eu stau în casa primită moștenire de la sora mea care a murit acum 7 ani și nu avea pe nimeni în afară de mine, iar Hiraeth locuiește în unul dintre apartamentele mari ale lui taică'său.

Nu o să-i spun niciodată. Nu merită ca bărbatul ăla să intre vreodată în vorbă cu ea. Nu va suporta să știe că tatăl ei i-a omorât mama și că acum locuiește într-una dintre casele unui monstru. Probabil, mă va urî o viață întreagă dacă ar afla, dar știu că am acceptat asta pentru ea și pentru viitorul ei. De când Margareta, mama Hirei, s-a stins din viață, Marius, tatăl Hirei, a început să mă caute obse-

siv dorindu-și să ia legătura cu fiica lui, repetându-mi la nesfârșit: „E și dreptul meu!”.

Oricum, nu îmi fac deloc griji! Știu că aș câștiga-o ușor în instanță pe Hiraeth. Am prea multe dovezi ca el să înfunde pușcăria și ar trebui să-mi fie recunoscător. Singurul motiv pentru care nu-l denunț este că lunar îmi dă bani pentru ca, în viitor, Hira să poate urma o facultate.

În fiecare seară când vin să dorm cu ea, am obiceiul de a-i găti mâncarea ei preferată. Cozonacii făcuți de mine au fost preferații ei dintotdeauna, au fost primul motiv al zâmbetului ei de copil după ce venea de la joaca cu copiii, iar în prezent, aceștia sunt motivul împlinirii mele sufletești.

E noapte. Stau lângă fereastra ce îmi oferă posibilitatea de a contempla asupra orașului mare, plin de lumini. Se vede ceața ce parcă stă să-nghită felinarele care se străduiesc să țină sufletul Brașovului viu pe timpul nopții. Îmi lipesc mâna de geamul fumuriu pentru a mă simți mai aproape de ploaia care mângâie ferestrele tuturor. Am iubit ploaia toată viața mea și o voi iubi până dincolo de capătul tunelului, deoarece doar atunci când plouă sunt aproape de Ronaldo. Nu mai știu nimic de el de două decenii, iar ploaia, luna și stelele sunt singurele lucruri care ne leagă sufletește. Mi-l imaginez gândindu-se la fel de mult la mine cum mă gândesc și eu la el, dar ar fi nedrept din partea mea să-l mai caut, aș fi prea egoistă. Mă gândesc că poate are o familie stabilă, o soție frumoasă, niște copii de care este mândru... Nu, nici gând să dau buzna în viața lui după atât de mult timp...

— *Doamne, ascultă rugăciunea aceasta și primește-o la ceruri printre marea de visuri care mi-au fost cândva stinse! Binecuvântează această noapte în care lacrimile celor triști cad neîntrerupt din cer și păzește-mă pe mine și pe fata Ta, Hira, care are nevoie de putere și curaj pentru a păși prin lumea asta plină de hoși! Ai Tu, Doamne, grijă de noi și îmi dă putere deplină să îi fiu alături mult timp de acum înainte! Amin!*

Fac semnul Sfintei Cruci și mă cuibăresc lângă Hira, adormind îmbrățișate până când razele soarelui de octom-